

24 กม. 2561
(๗. ๒๑)

○ คำสั่ง

คำร้องที่ คร. ๗๕/๒๕๖๑
คำสั่งที่ คร. ๗๘/๔๕๖๑

ในพระปรมາṇไroyพระมหาชนทริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๙๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง	นายอนุชิต จุนอันนเดอร์รัม	ผู้ฟ้องคดี
	ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒	ผู้ฟ้องคดี
	ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ที่ ๓	ผู้ฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณา คดีใหม่)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขคดีที่ ๑๑๑๖/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๑๕๔๖/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานเป็นพนักงาน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ แต่ต่อมาได้มีหนังสือ ขอลาออกจากไปศึกษาต่อ ณ ประเทศอสเตรเลีย เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

/ภายหลังจาก...

ภายหลังจากการศึกษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วรับผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ โดยให้ได้รับอัตราเงินเดือนต่อเนื่องจากการทำงานครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อยมาจนกระทั่งเกษียณอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ทั้งนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยขึ้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประจำเดือน) จำนวน ๓,๑๖๕.๓๔ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาเพื่อคำนวณเงินดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ เป็นระยะเวลา ๓๔ ปี ๔ เดือน โดยไม่ได้นำระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มาคำนวณด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๒ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานในช่วงตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวม ๔ ปี ๔ เดือน ๑๖ วัน รวมเข้ากับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน รวมระยะเวลาทั้งสิ้น ๓๘ ปี ๔ เดือน ๑๖ วัน ไปใช้ในการคำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประจำเดือน) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ รบพ.ฝทบ.(๒๙) ๒๕๕๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์สำหรับช่วงเวลาที่ได้ทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ไปแล้ว และในการคำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประจำเดือน) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ปฏิบัติตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ทุกประการ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เคยมอบของที่ระลึกแห่งการทำงานนานแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ เพื่อแสดงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติงานมาเป็นระยะเวลาครบ ๓๔ ปี ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบของที่ระลึกดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นับระยะเวลาทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เป็นเวลาทำงานให้กับผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่นับรวมระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานครั้งแรกมาคำนวณเป็นเงิน

/สมบท...

สมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินให้ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๙๕๗,๑๖๔.๙๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราอ้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จนถึงวันฟ้อง เป็นเงิน ๑๑๔,๙๘๗.๗๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๗๙,๐๒๔.๗๑ บาท และดอกเบี้ยในอัตราอ้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๙๕๗,๑๖๔.๙๓ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าทำงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๙๙/๔๕๗ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๑๗ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามที่ขอลาออกจาก ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เป็นต้นไป และผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีสมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๑๕๑/๒๕๑๙ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๑๙ บรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๙ เป็นต้นไป เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ) ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบสมัครลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๗ สมัครเป็นสมาชิกกองทุนดังกล่าวและเลือกรับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสาม (บ้าน้ำ) เมื่อเกษียณอายุ ส่วนเงินสมบทที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ผู้ฟ้องคดีได้เลือกรับเงินสมบทที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณจากการทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๙ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นเงิน ๓,๑๙๖,๖๒๕.๓๔ บาท ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะเคยเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจลาออกจากงานเพื่อไปศึกษาเพิ่มเติม รวมทั้งได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีสำเร็จการศึกษาจึงได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นต้นไป จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเริ่มเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ระยะเวลาการทำงานเดิมจึงไม่อาจนำมาร่วมกับระยะเวลาการทำงานใหม่ และนำระยะเวลาดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงินสมบทที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมบทที่จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ โดยนับระยะเวลาการทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๙ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน จำนวนเงิน ๓,๑๙,๖๒๕.๓๔ บาท จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงไม่ได้เป็นการกระทำล้มเหลวต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี พิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพธนาคารแห่งประเทศไทยแล้ว สิทธิต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ย่อมเป็นอันระงับสิ้นไปและผูกพันตามหลักเกณฑ์ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ แทน การพิจารณาสิทธิของผู้ฟ้องคดีจึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นสำคัญ ทั้งนี้ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้กำหนดกรณีที่จะนับอายุการทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมไว้ตามข้อ ๑๙ เพียงกรณีเดียว คือ กรณีลาออกเพื่อไปเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม หรือทบวงการเมืองซึ่งมีฐานะเทียบเท่า พนักงานส่วนท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือสภากรุ่งเทพมหานคร และผู้บริหารท้องถิ่น หรือลาออกเพื่อไปเป็นกรรมการพรrocการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรrocการเมือง และต่อมากายหลังได้ขอกลับเข้าทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับจากวันพ้นตำแหน่งเท่านั้น กรณีของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นการลาออกเพื่อไปศึกษาต่อตามความสมัครใจของตนเอง จึงมิใช่กรณีที่ข้อบังคับดังกล่าวกำหนดให้นับอายุงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมได้ รวมทั้งการที่พนักงานคนใดมีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่ปรากฏในบันทึกที่ ๕๕๙/๒๕๑๘ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับ

/เข้าทำงาน...

เข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑ ย่อมมีผลเพียงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจที่จะรับพนักงานดังกล่าวกลับเข้ามาทำงานได้เท่านั้น กรณีจึงไม่ได้หมายความว่าหากเข้าหลักเกณฑ์ที่อาจรับกลับเข้าทำงานดังกล่าวแล้วจะส่งผลให้มีการนับระยะเวลาทำงานต่อเนื่องกันไป เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจลาออกจากงาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามที่ขอลาออกจากตั้งแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไปแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากงานเนื่องจากได้รับอนุญาตให้ลาออกจากตามความประสงค์ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากงานและเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกรอบหนึ่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ การนับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันดังกล่าว และไม่อาจนำเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๗ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มารวมเข้ากับเวลาทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๑๘ แล้วนำเวลาทำงานดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาการทำงานเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๑๘ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นจำนวนเงิน ๓,๑๙๖,๖๒๕.๓๔ บาท จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๗ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวมกับเวลาทำงานที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๔ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๕ ซึ่งกำหนดวิธีการนับเวลาทำงานสำหรับกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกกรณีดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างเพื่อใช้บังคับการนับเวลาทำงานเพื่อคำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก ซึ่งมีข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้วได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วข้างต้นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/คำนวณ...

คำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาการทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำต้องรับผิดชอบเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) และอัตราผลตอบแทนเพิ่มเติมให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด พิพากษาดังนี้

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอพิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยอ้างว่า สิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ย่อมหมายถึงสิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ประกอบกับข้อ ๔ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๔ กำหนดให้นับเวลาทำงานสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงานหรือลูกจ้างทดลองงานแล้วแต่กรณี จนถึงวันที่พ้นจากงาน การที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๗ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘ รวมกับเวลาทำงานที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๔ ของข้อบังคับดังกล่าว ซึ่งกำหนดวิธีการนับเวลาทำงานสำหรับกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจยกกรณีดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างเพื่อใช้บังคับกับการนับเวลาทำงานเพื่อคำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก ซึ่งมีข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้วได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๔ เป็นการกำหนดนับเวลาการทำงานเฉพาะสำหรับการได้รับของที่ระลึก ขัดกับหลักการรับฟังพยานหลักฐานตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นกรณีที่ศาลมีอำนาจฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และมีข้อกพร่องสำคัญในการพิจารณา

/พิพากษา...

พิพากษาคดีที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนี้ใหม่ตาม มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดกำหนด ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับเฉพาะระยะเวลาทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี หรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด โดยศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากการและ เวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออก เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกครั้งหนึ่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ การนับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเริ่มต้นใหม่ ตั้งแต่วันเด้งกล่าว กรณีจึงไม่อาจนำเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวมกับเวลาทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๒ แล้วนำเวลาทำงานดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงิน สมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ สำหรับข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๐๕ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับเวลา ทำงานของผู้ฟ้องคดีสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวมกับเวลาทำงานที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้า ทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๔ ของ ข้อบังคับดังกล่าว ซึ่งกำหนดวิธีการนับเวลาทำงานสำหรับกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกกรณีดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างเพื่อใช้บังคับกับการนับเวลาทำงานเพื่อ คำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมบทที่ธนาคาร

/จ่ายครั้งแรก...

จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาการทำงานเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๑๙ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างข้อเท็จจริงในคำขอพิจารณาคดีใหม่ว่า ศาลปกครองสูงสุดรับฟัง ข้อเท็จจริงผิดพลาดและขัดกับการรับฟังพยานหลักฐานตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๑๗ จึงเป็นการกล่าวอ้าง ถึงข้อเท็จจริงเดิมที่มีอยู่ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจที่จะรับฟังข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว โดยพิเคราะห์จากพยานหลักฐานประกอบกับเอกสารพยานหลักฐานที่ปรากฏอยู่ในสำนวนแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าศาลรับฟังข้อเท็จจริงแตกต่างจากผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดี ไม่เห็นด้วย อันมีลักษณะเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานวินิจฉัยคดี ของศาล มิใช่การรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงมิใช่การรับฟัง ข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปใน สาระสำคัญ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มี ความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๑๗

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี
ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้ พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา ความว่า มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพิ่มเติมจากที่ศาลมี วินิจฉัยแล้วอันถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานซึ่งมีสาระสำคัญที่ทำให้ผลแห่ง คำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีที่ผ่านมาขัดกับข้อกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๑๗ เนื่องจากศาลมิได้นำมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว ประกอบข้อ ๖๔ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๑๗ มาใช้พิเคราะห์ โดยผลแห่งคำพิพากษา หรือคำสั่งชี้ขาดคดีของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กระทำการใดกระทำการใด ต่อผู้ฟ้องคดีและมิต้องชดใช้ค่าเสียหายนั้น ขัดต่อกฎหมาย ๔๕ มาตรา ๑๔๙ มาตรา ๓๖๑ และมาตรา ๓๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้มีบันทึก...

ได้มีบันทึกที่ (ว) ๑/๒๕๓๗ เรื่อง การเปิดรับสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ แจ้งให้ พนักงานทราบเกี่ยวกับการรับสมัครเพื่อเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งกำหนดเงื่อนไขไว้ว่า พนักงานและลูกจ้างทดลองงานจะสมัคร เข้าเป็นสมาชิกกองทุนหรือไม่ก็ได้ สำหรับผู้ที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ หากไม่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนจะยังคงมีสิทธิได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือ ประเภทสามตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ต่อไป ซึ่งเป็นการผูกพันให้สิทธิในการนำหลักเกณฑ์และวิธีการ คำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือประเภทสามตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทยดังกล่าว คือ ในกรณีที่พนักงานสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนย่อมผูกพันกับ การใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือประเภทสามเพื่อนำไป ใช้ในการคำนวณเงินสมทบ (เงินประจำเดือน) ที่ต้องเป็นบรรทัดฐานเดียวกันกับกรณีที่พนักงาน ไม่สมัครเป็นสมาชิกกองทุน โดยถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำเสนอต่อพนักงานรวมถึง ผู้ฟ้องคดีด้วย เพื่อให้พนักงานทั้งที่สมัครหรือไม่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนใช้หลักเกณฑ์ และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ และเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่น ใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๗ โดยมีผลการเป็นสมาชิก ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับใบสมัครไว้แล้ว จึงเป็น นิติกรรมสัญญาที่มิอาจถอนได้ตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๓๖๑ และมาตรา ๓๕๔ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผูกพันตามคำเสนอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกที่ (ว) ๑/๒๕๓๗ เรื่อง การเปิดรับสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ซึ่งตามนิยาม “เวลาทำงาน” ในข้อบังคับ (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ นี้ หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่พนักงานเข้าทำงาน ในธนาคารโดยได้รับเงินเดือนจนถึงวันที่ออกจากงานธนาคาร ความหมายของนิยามนี้ จึงผูกพันที่จะต้องนำมาใช้ และเป็นผลให้ข้อ ๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่กำหนดว่า “พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ จะได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วย

/เงินทุน...

เงินทุนเลี้ยงชีพ และเมื่อสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์จากการของทุนแทนสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ จึงให้สิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ ของพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๐๑ ซึ่งเป็นสมาชิกนั้นเป็นอันระงับไป” ขัดกับบทบัญญัติของกฎหมาย การณ์จึงเป็นโมฆะ และการกล่าวอ้างในส่วนอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลย่อมเป็นโมฆะด้วยเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับความเสียหายจาก การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ในส่วนที่เป็นโมฆะมาใช้บังคับกับกรณีของผู้ฟ้องคดีแทนข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้อง ชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีพึงได้

นอกจากนี้ การลาออกจากของผู้ฟ้องคดีเพื่อไปศึกษาต่อสอดคล้องกับบันทึก ที่ ๕๔๔/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับเข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑ และ เมื่อสมัครกลับเข้าทำงานใหม่ภายหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว ถือได้ว่านิติกรรมเป็นผล เมื่อเงื่อนไขบังคับก่อนสำเร็จแล้วตามมาตรา ๑๙๓ แห่งประมวลกฎหมายและพาณิชย์ ทั้งนี้ เงื่อนไขตามบันทึกดังกล่าว เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนเข่นเดียวกับเงื่อนไขตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกำหนดว่า “พนักงาน” หมายความว่า การพนักงานเป็นพนักงาน กล่าวคือ (๒) ได้รับอนุญาตให้ลาออก เว้นแต่ (ก) ได้รับอนุญาตให้ลาออกไปเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการเมือง... โดยยังมิได้รับเงินจากกองทุนตามสิทธิ แล้วได้ขอลาออกเข้า ทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่งอันเป็นเหตุให้ต้องออกจากงานนั้น หากไม่ขอกลับเข้าทำงานภายในเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าพนักงานผู้นั้นพ้นจากงานตั้งแต่วันที่ ครบ ๑๘๐ วัน ทั้งนี้ ให้นับเวลาทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องกับเวลาทำงานเดิม เมื่อมีการขอลาออกไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องมีคำสั่งให้พนักงานที่ ลาออกจากตำแหน่งและออกจากงาน ซึ่งมีความหมายเดียวกับ “พนักงาน” การกล่าวอ้าง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรกในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ และพนักงานตำแหน่งหน้าที่ตามที่ขอลาออกในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์

/๒๕๑๗...

๒๕๑ จึงถือว่า การทำงานของผู้ฟ้องคดีได้สิ้นสุดลงตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานใหม่อีกครั้งในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๑๙ และได้รับบรรจุเป็นพนักงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๙ และครบเกณฑ์อายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ การนับเวลาทำงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) ดังกล่าว ที่ให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๙ จนถึงเกณฑ์อายุงาน เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ มีเวลาทำงาน จำนวน ๓๔ ปี ๓ เดือน ๒๖ วัน จึงคาดคะเนว่าต้องใช้เวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีมิได้โดยเด็ดขาดพนักงานศาล การนำเสนอข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพิ่มเติมให้ศาลมีจารณาของผู้ฟ้องคดีเป็นการโดยไม่ได้แต่งตั้งให้เป็นหลัก

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีนี้ใหม่ ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินสมบท (เงินประเดิม) พร้อมผลตอบแทนของเงินดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน ๘๕๗,๑๖๔.๙๓ บาท (เก้าแสนห้าหมื่นเจ็ดบาทหนึ่งร้อยหกสิบสี่บาทเก้าสิบสามสตางค์) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราอัตรายละสิบห้าต่อปี ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นวันที่ธนาคารจ่ายเงินสมบททุน (เงินประเดิม) พร้อมผลตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑๑๔,๘๕๙.๙๙ บาท (หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสี่พันแปดร้อยห้าสิบเก้าบาทเจ็ดสิบแปดสตางค์)

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายดอกเบี้ยในเงินดันตามข้อ ๑ ในอัตราอัตรายละสิบห้าต่อปี ตั้งแต่วันที่ฟ้องคดีจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเสร็จสิ้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๑๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลปกครองพึงข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่พึงเป็นที่ยุติ

/แล้วนั้น...

แล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีที่แท้จริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา (๓) มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม (๔) คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมามาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ โดยอ้างว่าศาลรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดและมีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น โดยผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กระทำการเมิดต่อผู้ฟ้องคดีและมิต้องชดใช้ค่าเสียหายนั้น ขัดต่อมาตรา ๙๕ มาตรา ๑๔๙ มาตรา ๓๖๑ และมาตรา ๓๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ ในกรณีที่พนักงานสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนยื่มผูกพันกับการใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือประเภทสามเพื่อนำไปใช้ในการคำนวณเงินสมทบ (เงินประจำ) ที่ต้องเป็นบรรทัดฐานเดียวกันกับกรณีที่พนักงานไม่สมัครเป็นสมาชิกกองทุน โดยถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำเสนอตามบันทึกที่ (ว) ๑/๒๕๓๗ เรื่อง การเปิดรับสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจะลงทะเบียนแล้ว ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๗ ต่อพนักงานรวมถึงผู้ฟ้องคดี เพื่อให้พนักงานทั้งที่สมัครหรือไม่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๗ โดยมีผลการเป็นสมาชิกตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับใบสมัครไว้แล้ว จึงเป็นนิติกรรมสัญญาที่ผูกพันตามคำเสนอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกดังกล่าว และตามนิยาม “เวลาทำงาน” ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ และเป็นผลให้บทบัญญติตามข้อ ๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่กำหนดว่า “พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ จะได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วย

/เงินทุน...

เงินทุนเลี้ยงชีพ และเมื่อสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์จากการของทุน แทนสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ จึงให้สิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ ของพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นสมาชิกนั้นเป็นอันระงับไป” ขัดกับ บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อนำมาใช้กับกรณีของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นโมฆะ และการกล่าวอ้างในส่วนอื่นๆ ของผูู้กฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลย่อมเป็นโมฆะด้วย เช่นกัน นั้น เมื่อพิจารณาข้ออ้างตามคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวเป็น ข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในสำนวนคดีและเป็นข้อเท็จจริงที่ศาลได้ยกขึ้นวินิจฉัยโดยครบถ้วน แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพธนาคารแห่งประเทศไทยแล้ว สิทธิ์ต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุน เลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ย่อมเป็นอันระงับสิ้นไปและผูกพันตามหลักเกณฑ์ ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ แทน การพิจารณาสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีจึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติตามข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นสำคัญ ดังนั้น ข้ออ้างของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการให้เหตุผล ในการวินิจฉัยคดีของศาลว่าไม่ถูกต้องเท่านั้น

นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การลาออกจากผู้ฟ้องคดีเพื่อไปศึกษาต่อ สองเดือนที่ก่อนวันที่ ๔๘/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับเข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑ และเมื่อสมัครกลับเข้าทำงานใหม่ภายหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว ถือได้ว่า นิติกรรมเป็นผลเมื่อเงื่อนไขบังคับก่อนสำเร็จแล้วตามมาตรา ๑๙ แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ เงื่อนไขตามบันทึกดังกล่าว เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนเช่นเดียวกับเงื่อนไข ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งกำหนดว่า “พนักงาน” หมายความว่า การพนักงานเป็นพนักงาน กล่าวคือ (๒) “ได้รับอนุญาตให้ลาออกเว้นแต่ (ก) ได้รับอนุญาตให้ลาออกไปเป็นข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการการเมือง... โดยยังมิได้รับเงินจาก กองทุนตามสิทธิ และได้ขอลาออกจากงานใหม่ภายใน ๑๕๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

/อันเป็นเหตุ...

อันเป็นเหตุให้ต้องออกจากร้านนั้น หากไม่ขอกลับเข้าทำงานภายในเวลาดังกล่าว ให้ถือว่า พนักงานผู้นั้นพ้นจากการตั้งแต่วันที่ครบ ๑๘๐ วัน ทั้งนี้ ให้นับเวลาทำงานในการกลับ เข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องกับเวลาทำงานเดิม เมื่อมีการขอลาออกไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องมีคำสั่งให้พนักงานที่ลาออกพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน ซึ่งมีความหมายเดียวกับ “พ้นจากงาน” การกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดี เข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรกในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ และพ้นจากตำแหน่ง หน้าที่ตามที่ขอลาออกในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ จึงถือว่าการทำงานของผู้ฟ้องคดีได้ สิ้นสุดลงตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานใหม่อีกครั้งในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๑๙ และได้รับบรรจุเป็นพนักงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๙ และครบเกณฑ์อายุ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ การนับเวลาทำงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๙) ดังกล่าว ที่ให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๙ จนถึงเกณฑ์อายุงาน เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีเวลาทำงาน จำนวน ๓๔ ปี ๓ เดือน ๒๖ วัน จึงคาดคะเนว่าตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน นั้น เป็นไปได้ ว่า ข้ออ้างดังกล่าว ศาลก็ได้วินิจฉัยโดยครบถ้วนแล้วว่า ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้กำหนดกรณีที่ จะนับอายุการทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมไว้ตามข้อ ๑๙ เพียงกรณีเดียว คือ กรณีลาออกเพื่อไปเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม หรือทบวงการเมืองซึ่งมีฐานะเทียบเท่า พนักงานส่วนท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือสภากรุงเทพมหานคร และผู้บริหารท้องถิ่น หรือลาออกเพื่อไปเป็นกรรมการพรrocการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรrocการเมือง และต่อมากายหลังได้ขอกลับเข้าทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับจากวันพ้นตำแหน่งเท่านั้น กรณีของ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นการลาออกเพื่อไปศึกษาต่อตามความสมัครใจของตนเอง จึงมิใช่กรณีที่ ข้อบังคับดังกล่าวกำหนดให้นับอายุงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมได้ รวมทั้งการที่พนักงานคนใดมีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่ประกาศใน บันทึกที่ ๕๔๔/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับเข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑

/ย่อมา...
มีผล...

ย่อมมีผลเพียงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจที่จะรับพนักงานดังกล่าวกลับเข้ามาทำงานได้เท่านั้น กรณีจึงไม่ได้หมายความว่าหากเข้าหลักเกณฑ์ที่อาจรับกลับเข้าทำงานดังกล่าวแล้ว จะส่งผลให้มีการนับระยะเวลาทำงานต่อเนื่องกันไป เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจลาออกจากงาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามที่ขอลาออกจากตั้งแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับที่ใช้อยู่ในขณะนั้นไปแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากงานเนื่องจากได้รับอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากงานและเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลง ตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกครั้งหนึ่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ การนับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันดังกล่าว และไม่อาจนำเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๗ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มารวมเข้ากับเวลาทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๑๙ และวนน้ำเวลาทำงานดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงินสมบทที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประจำเดือน) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการให้เหตุผลในการวินิจฉัยคดีของศาลว่าไม่ถูกต้องเช่นกัน ดังนั้น กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่า ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริง ผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ คู่กรณีที่แท้จริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม หรือคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น คำขอให้พิจารณาคดีใหม่ ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จะขอให้ศาลมีการพิพากษาคดีใหม่ ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๑๗

/การที่ศาล...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี
ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายมานิตย์ วงศ์เสรี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายพรชัย มโนศิริเพ็ญ
ตุลาการหัวหน้าคณะกรรมการศาลปกครองสูงสุด

นายประสาท พงษ์สุวรรณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชูชาติ อัศวโรจน์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประนัย วนิชชานนท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

